

Branko Ružić

SANDRA KRIŽIĆ ROBAN

Razvijajući se u tijeku proteklih četrdeset godina, kipar Branko Ružić gradio je svijest o obliku sabirući životna iskustva jednako kao i ona kiparska. Postavši potpuno svjestan sebe i posebnosti koje su mu dane odlučno je sažeo oblike. Ako ćemo se odvažiti reći kako je sve u umjetnosti moguće svesti na arhitektonske principe, onda ćemo se i složiti s Ružićevim gëslom da "sve jest skulptura, sve može postati skulpturom, sve se može re-skulpturirati". Dva principa njegove skulpture odlično je očitala Mladenka Šolman (autorica monografije objavljene sedamdesetih godina), spominjući naglašenu strukturalnost i funkciju elemenata te jaku istaknutu ekspresiju. A u posljednjem ciklusu, izloženom u galeriji "Forum", ti su principi skupljeni u svakoj pojedinoj skulpturi-arhitekturi, kako ih naziva Radovan Ivančević.

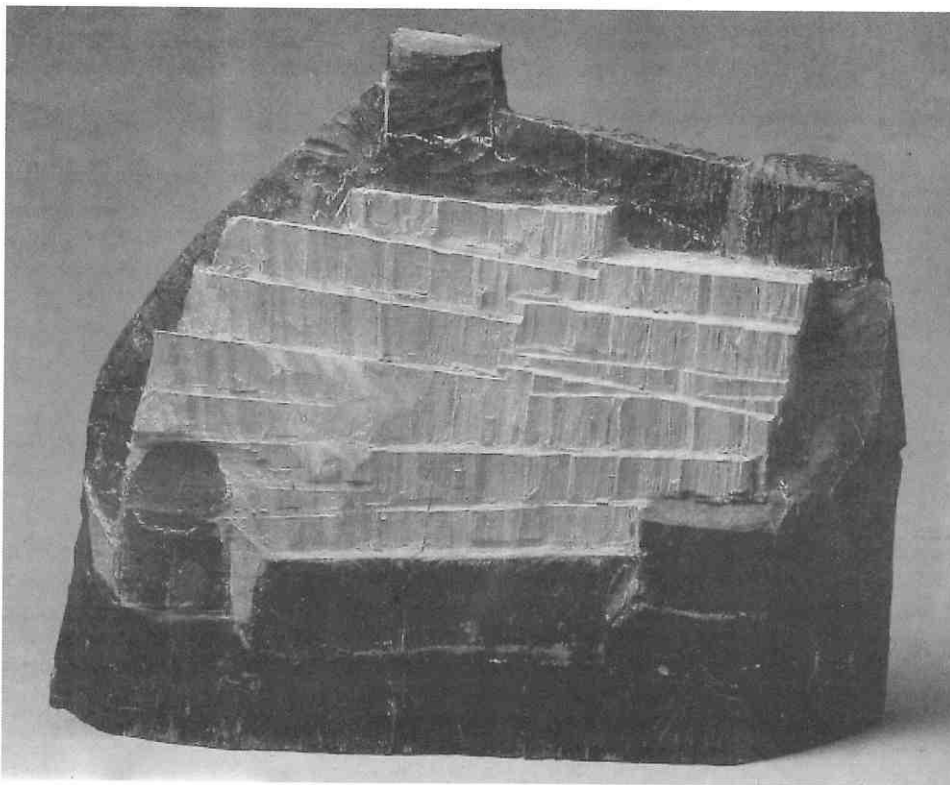
Interes za svijet - prostor kuće kao njegov najizrazitiji simbol - jednak je interesu za čovjeka koji nalazimo u njegovim ranim djelima. Dubrovnik kao jedino konkretno mjesto u prvoj je varijanti opkoljen spaljenim zidinama, dok mu je unutrašnjost upravo bolno živa i svijetla. Druga varijanta vizija je nasreću neostvorena kraja - crne, izgorjele kuće i ulice pružile su posljednje utočište noćnom leptiru. Volumeni Ružićevih "Kuća" naznačeni su urezivanjem u grubo otesano tkivo drveta, a kod "Crno-bijelih" niz je postignut odmaknutim perspektivama čiji se oblici saželi vremenom, iskustvom i logikom, postavši jedno.

Summary

Sandra Križić-Roban: "Branko Ružić"

Branko Ružić has been constantly developing in the past forty years, building the awareness of the shape, collecting the life experiences as well as the sculpturing ones. This text is about his latest exhibition in the Zagreb gallery "Forum". The volumes of Ružić's "Houses" are sketched by carving in the roughly trimmed

Svojevrsna arhaika jednako kao i elementi pučke umjetnosti naziru se i ovom prilikom. Jednostavnost oblikovanih volumena kuća podsjeća na pučke varijante: crkvice čije su fasade ritmizirane plitkim lezenama i visoko postavljenim prozorčićima, ili tektonsku logiku gradnje kojom je nataloženo iskustvo hrvatske arhitekture. Slavenske su "Ušorene" kuće par, jer zapravo nijedna ne postoji sama za sebe. Pozitiv i negativ, ili možda žensko-muška dvojnost koja (ipak) sve pokreće, primjećuje se i kod "zatvora": jedna je strana crna, a druga bijela. "Oblak" je poput atomske gljive zagušio grad ispod sebe, dok najviše svjetla i nade nalazimo u skulpturi "Plovi grad", izrađenoj u papier-machéu.

Branko Ružić, Dubrovnik, 1992./Branko Ružić, Dubrovnik, 1992

"Multigrad" je sažetak svega. Masivan komad drva zasiječen je tek dva-tri puta, a dio gornje plohe obojen je crno. Grad kao iskustvo života, ali i iskustvo ljudskog stvaranja najviše razine, materijalizirani je pojam svega proživljenog u Ružićevoj skulpturi.

wood fibre, and with the "Black And White" the sequence is achieved with removed perspectives, the forms of which, condensed by time, experience and logic, are merged into entity. Once again, we can detect a sort of archaism as well as the elements of folk art.